

РЕШЕНИЕ

№ 8001

гр. София, 19.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав,
в публично заседание на 13.12.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **5309** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава 19 от Закона за устройство на територията и чл. 145 - чл. 178 от Административно процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на „Виктория Консулт 2504“ ЕООД срещу Заповед № РА 30-474 / 5.05.2022г на Главен архитект на Столична община с която на осн. чл.225а ал.1 във връзка с чл.225 ал.2 т.2 от ЗУТ във връзка с чл.223 ал.1 т.8 от ЗУТ е наредено на жалбоподателя да премахне незаконен строеж „Преустройство на гараж № 4 и гараж № 5 в апартамент, вкл приобщаване на 9 кв.м. от площта на двора на имота, обособена като тераса на ниво терен“, находяща се в имот 68134.702.419, представляващ УПИ II-419, кв. 192 м „П.-Редута“ с адм адрес [населено място] ,район С. [улица] искане за прогласяване нищожността ѝ, евентуално отмяната ѝ като незаконосъобразна.

Жалбоподателят развива съображения за незаконосъобразност на обжалваната заповед, поради съществени процесуални нарушения и материална незаконосъобразност. Твърди немотивираност, липса на изискуемата от закона форма. Навежда доводи, че не е извършвано преустройство на процесния имот, същият е закупен от жалбоподателя в настоящото си състояние, въведен е в експлоатация във вида в който се намира понастоящем и към момента на придобиването му. Преустройството било в резултат от изменение на инвестиционното намерение на строителя в процеса на строителство. Ако имало отклонение от инвестиционния проект, то било несъществено и не се изисквало разрешение за строеж. Гаражите били въведени в експлоатация във фактическото им положение в което се намират

понастоящем. Счита също, че оградните елементи, вкл. решетки не представляват строителство и не завземат общи части. Излага доводи и за некомпетентност на органа при издаване на процесния акт. Претендира разноски.

Ответникът- Главен архитект на Столична община в писмено становище и в с.з. чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли да се отхвърли като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП редовна призована не изпраща представител и не взема становище.

Административен съд София-град, като взе предвид доводите и възраженията на страните и прецени доказателствата по делото, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

По повод сигнал за извършено незаконно строителство служители от отдел УТКРКС при район С. са извършили предварително проверки, за които са съставени констативни протоколи № 1 от 18.11.2021г, № 2 от 29.11.2021г, № 3 от 3.12.2021г, № 4 от 24.01.2022г и № 5 от 7.02.2022г съдържащи констатации от проверките.

При извършена проверка от длъжностни лица при отдел УТКРКС и УКРДЖСТР при район С. с констативен акт № 1 от 7.02.2022г (л.126 и сл.) съставен по реда на 225а, ал.2 ЗУТ е установен незаконен строеж „Преустройство на гараж № 4 и гараж № 5 в апартамент, вкл приобщаване на 9 кв.м. от площта на двора на имота, обособена като тераса на ниво терен“, находяща се в имот 68134.702.419, представляващ УПИ II-419, кв. 192 м „П.-Редута“ с адм адрес [населено място], район С. [улица]. Констатирано е, че строежът е извършен в периода между датата на въвеждане в експлоатация /19.03.2009г/ и датата на закупуване на гаражите /8.10.2009г/, същият е 4 категория съгласно чл.137, ал.1, т.4 от ЗУТ. Строежът бил изграден без строителни книжа /без одобрени проекти и без разрешение за строеж/ с което били нарушени чл. 137 ал.3 и чл. 148 ал.1 ЗУТ.

Срещу констативния акт е депозирано възражение от 18.03.2022г /л.150 от делото/.

Въз основа на съставения констативен акт е издадена оспорената в настоящото производство Заповед № РА 30-474 / 5.05.2022г на Главен архитект на Столична община с която на осн. чл.225а ал.1 във връзка с чл.225 ал.2 т.2 от ЗУТ във връзка с чл.223 ал.1 т.8 от ЗУТ е наредено на жалбоподателя да премахне незаконен строеж „Преустройство на гараж № 4 и гараж № 5 в апартамент, вкл приобщаване на 9 кв.м. от площта на двора на имота, обособена като тераса на ниво терен“, находяща се в имот 68134.702.419, представляващ УПИ II-419, кв. 192 м „П.-Редута“ с адм адрес [населено място], район С. [улица].

По делото е приета СТЕ, възприета от съда като обективно и компетентно дадена и кредитирана досежно фактическите установявания, която съдът ще обсъди по-долу при правните изводи.

При горната фактическа обстановка, установена въз основа на всички събрани по делото доказателства, съдът прави следните правни изводи:

Съдът, в резултат на извършената служебна проверка в изпълнение чл.168 АПК относно законосъобразността на оспорения административен акт, по отношение на всички основания, посочени в чл. 146 от АПК, установи следното:

Според правната доктрина законосъобразността има две проявни форми - нищожност и унищожаемост. Нищожността се отнася до валидността на административното волеизявление. При нищожните актове допуснатата

незаконосъобразност е свързана с липса на правообразуващ елемент. Поради изначалното наличие на такъв сериозен недостатък, водещ до недействителност на волята на органа, се приема, че нищожният акт никога не е съществувал в правната действителност. В административното право, за разлика от гражданското право, липсва специален законов текст, който да регламентира кога съответния акт е нищожен и в кой случаи е унищожаем. Подходът при разграничаването им е конкретен за всеки отделен случай в зависимост от допуснатото нарушение. Съгласно безпротиворечивата константна съдебна практика, липсата на компетентност на органа при издаване на акта и неспазването на предписаната от закона форма, винаги сочат на нищожност на акта, докато нарушението на административно-производствените правила и материалния закон, както и неспазването на целта на закона, следва да се преценяват във всеки конкретен случай, относно това по какъв начин се отразяват на волеизявлението на административния орган. Прието е, че нищожни са тези административни актове, които поради радикални, основни и тежки, непоправими недостатъци, се дисквалифицират като административни актове и въобще като юридически актове и се третират от правото като несъществуващи, поради което не пораждаат правни последици. Основанията за прогласяване на нищожност на административните актове са: липса на компетентност; липса на форма; пълна липса на правно основание; невъзможен предмет; несъществуващ адресат и др.

По силата на чл. 225а, ал. 1 от ЗУТ кметът на общината или упълномощено от него длъжностно лице издава заповед за премахване на строежи от четвърта до шеста категория, незаконни по смисъла на чл. 225, ал. 2, или на части от тях. Кои строежи са незаконни е определено в ал. 2 на чл.225 от ЗУТ. Съгласно т. 2, послужила като правно основание за издаване на оспорената заповед, незаконни са строежите, които са извършени без одобрени инвестиционни проекти и/или без разрешение за строеж. Заповедта се издава въз основа на констативен акт, съставен от служителите по чл.223 ал.2 от ЗУТ .

Противно на доводите на жалбоподателя, заповедта е издадена от компетентен орган- Главен архитект на Столична община. Компетентността на органа произтича от разпоредбата на чл.225а, ал.1 от ЗУТ (Нов - ДВ, бр. 82 от 2012 г., в сила от 26.11.2012 г.) (Доп. - ДВ, бр. 16 от 2021 г.) и Заповед № СОА21 РД09-455 от 22.03.2021 г. (т.1.46), с която кметът на Столична община е делегирал правомощието си за издаване на заповеди за премахване незаконни строежи по см. чл.225, ал.2 от ЗУТ на главния архитект на СО. Тоест, оспорената заповед е издадена при наличието на надлежно предоставяне на функции по ЗУТ. Неотнoсима към настоящия казус е сочената от жалбоподателя разпоредба на чл. 224а ЗУТ касаеща спиране изпълнението и забрана достъпа до строеж или част от него.

Оспорената заповед е издадена в законоустановена писмена форма, посочен е издателят на заповедта, адресат, строежа по отношение на който е наредено премахване, индивидуализиран е имота, в който е извършено строителството. При издаването ѝ са спазени специалните административно-производствени правила по ЗУТ. Заповедта е издадена съобразно разпоредбата на чл. 225а, ал. 2 от ЗУТ въз основа на констативен акт. Компетентни съгласно чл. 225а, ал. 2 връзка с чл.223 ал.2 от ЗУТ са и лицата, издали констативния акт. Жалбоподателят се е възползвал от възможността да подаде възражение съгласно чл.225а ал.2 от ЗУТ.

От описаната по-горе подробно фактическа обстановка, свързана с

издаването на заповедта е видно, че административният орган е спазил специфичната, предвидена в чл. 225а, ал. 2 от ЗУТ процедурата по констатиране на незаконно строителство.

Съдът намира, че обжалваната заповед е издадена при спазване административнопроизводствените правила. Ответникът е формирал своите изводи въз основа на приложения и приобщен в административната преписка доказателствен материал, което е допустимо съгласно ТР № 16/1975 г. на ОСГК на ВС/. Възможно е мотивите да предхождат постановяването на акта и да се съдържат в други документи, съставени с оглед предстоящото издаване на административния акт. Във връзка с наведените доводи, че адм. орган не се е произнесъл по всички възражения на жалбоподателя срещу констативния акт, то предвид, че в хода на настоящото съдебно производство, е направил възражения, то по никакъв начин не е нарушено правото му на защита. Жалбоподателят в хода на съдебното производство не е лишен от възможността да организира защитата си и да представи доказателства в подкрепа на твърденията си. Не са налице нарушения на процедурата по издаването на оспорената заповед, които да обуславят извод за формална /процесуална/ незаконосъобразност.

Не са налице основания за обявяване на нищожност на процесната заповед, тъй като с оглед изложеното по-горе същата е издадена от компетентен орган, в предписаната за това писмена форма. Не е налице превратно упражняване на власт, защото процесната заповед е допустима от закона, който предвижда ред за издаването ѝ. При издаването на заповедта не са допуснати нарушения на административно-производствените правила, като релевантните по случая факти са установени правилно и не е допуснато нарушение, ограничаващо правото на участие на жалбоподателя в производството по издаване на оспорената заповед. Поради изложеното, законосъобразността на оспорения акт, ще следва да се преценява съобразно съответствието му с материалния закон.

Съдът намира обаче, че оспореният акт страда от пороци, обосноваващи материалната му незаконосъобразност /не и нищожност/.

Разрешаването на основния спор е свързан преди всичко с отговор на въпроса дали процесното преустройство на гаражите е било в резултат от изменение на инвестиционното намерение на строителя в процеса на строителство, кога е извършено, преди въвеждане сградата в която се намират гаражите в експлоатация или след това.

Съгласно чл. 148, ал. 1 ЗУТ строежи могат да се извършват само, ако са разрешени съгласно този закон, а съгласно чл. 137, ал. 3 ЗУТ строежите се изпълняват в съответствие с предвижданията на подробния устройствен план и съгласувани и одобрени инвестиционни проекти при условията и по реда на този закон. По арг. от чл. 154 ал. 1 от ЗУТ при промяна на инвестиционните намерения след издаване на разрешението за строеж се допускат само несъществени отклонения от одобрения инвестиционен проект. Кои отклонения са съществени и кои несъществени е уредено в ал. 2 и ал. 3 на същата законова норма. В случая Разрешението за строеж /РС/ на сградата в която се намират процесните гаражи е издадено на 22.06.2006г. Сградата е въведена в експлоатация на 19.03.2009г в съответствие с РС, без отразяване на изменения в процеса на строителство по отношение гараж 4 и гараж 5. / л. 9 от СТЕ/. Единственото изменение на одобрения инвестиционен проект което е в обхвата на съществените отклонения по чл.154 ал.2 т.6 ЗУТ касае ап.3 и ап.4 и е неотнормирано към процесните гаражи /л. 9 от СТЕ/. Строежът е приет, което предполага при отсъствие

на съществени отклонения от одобрения инвестиционен проект, вкл. и по чл. 154 ал.2 т.6 ЗУТ /в релевантната редакция/ според който съществено отклонение е това което нарушава предвижданията на проекта, като се променя предназначението на обекти, отнемат се или се изменят съществено общи части на строежа. Тези фактически установявания сочат на извършване на процесното преустройство след датата на въвеждане в експлоатация на сградата /19.03.2009г/. Тоест, процесното преустройство е изградено в този вид след въвеждането в експлоатация на сградата /19.03.2009г/. Жалбоподателят закупува гаражите № 4 и № 5 на 8.10.2009г. Сградата е въведена в експлоатация в съответствие с издаденото Разрешение за строеж от 2006г. без отразяване съществени изменения в процеса на строителство по отношение на гараж 4 и 5. Щом сградата е приета през 2009г. това предполага към този момент отсъствието на съществени отклонения от одобрения инвестиционен проект при изпълнението му, вкл. и това по чл. 154, ал. 2, т. 6 ЗУТ. Следователно преустройството във вида описан в оспорената заповед е изградено след въвеждане в експлоатация на 19.03.2009г. Аргумент в полза на горното е и, че видно от нот.акт от 8.10.2009г с който жалбоподателят се легитимира като собственик същият придобива гараж 4 и гараж 5, без клауза че са преустроени по чл. 154 ЗУТ в ателие /апартамент/.

С оглед горното, че процесното преустройство е изпълнено след като за сградата е издадено разрешение за ползване на 19.03.2009г, то то не се обхваща от одобрените за сградата проекти и строително разрешение. Установяват се различия между предвиденото по РС и състоянието на гаражите към момента на издаване на оспорената заповед. Видно от представения по делото нотариален акт за покупко-продажба от 8.10.2009г жалбоподателят закупува гараж 4 и гараж 5, което отговаря на предвиденото по проекта и издаденото удостоверение за въвеждане на сградата в експлоатация. Предвид тези факти и както се посочи безспорно е, че гаражите след въвеждане в експлоатация са преустроени, с които се създава ново помещение извън предвидените в проекта. Не се доказва одобрени промени по време на строителството на сградата, с които да е предвидено изграждането на ателие /апартамент/ чрез преустройство на гараж 4 и гараж 5. Ето защо, с оглед че периодът на изпълнението е след въвеждане в експлоатация на сградата се опровергава твърдението на жалбоподателя, че преустройството е реализирано в хода на строителството на сградата. Не се установява процесното преустройство да е изпълнено преди въвеждането на сградата в експлоатация, за да се обсъжда приложимостта на друга хипотеза за незаконност на строежа, а именно по чл. 225, ал. 2, т. 3 във вр. с чл. 154, ал. 2, т. 1 - 4 ЗУТ, а не правното основание, на което е издадена заповедта по чл. 225, ал. 2, т. 2 ЗУТ. При това положение правилно адм. орган е приложил нормата на чл. 225 ал.2 т.2 от ЗУТ , а не чл. 225 ал.2 т.3 ЗУТ, според която незаконен е строежа при съществени отклонения от одобрения инвестиционен проект по чл. 154, ал. 2, т. 1, 2, 3 и 4. За пълнота, следва да се отбележи, че в последната хипотеза съществено отклонение е само в хипотезата на чл. 154, ал. 2, т. 1, 2, 3 и 4, докато в случая се установява хипотезата на чл. 154 ал.2 т.6 от ЗУТ, според която в релевантната редакция съществено отклонение е това което нарушава предвижданията на проекта, като се променя предназначението на обекти, отнемат се или се изменят съществено общи части на строежа. Извършеното не е незаконен строеж, по смисъла чл. 225, ал .2, т .3 от ЗУТ, тъй като в обхвата на последната хипотеза попадат строежите, извършени при съществено отклонение от одобрените проекти по чл. 154, ал .2, т. 1, 2, 3 и 4 от ЗУТ, но не и по чл. 154, ал .2, т. 6

от ЗУТ, какъвто е настоящият случай. Правилно е дадена правна квалификация по чл. 225 ал.2 т.2 ЗУТ с оглед датата на извършване на процесното преустройство, а именно след датата на въвеждане в експлоатация. В тази връзка неоснователни са доводите на жалбоподателя, че преустройството било в резултат от изменение на инвестиционното намерение на строителя в процеса на строителство.

Жалбоподателят твърди, че ако въобще имало отклонение от инвестиционния проект, то било несъществено и не се изисквало разрешение за строеж. От заключението на съдебно-техническата експертиза, чиито фактически установявания съдът кредитира се установява, че преустройството на гаражите № 4 и № 5 съставлява съществено изменение на одобрения инвестиционен проект по смисъла на чл. 154, ал. 2, т. 6 ЗУТ, предвид, че се нарушават предвижданията на проекта, като се променя предназначението на обекти. /л. 9 и л. 10 от заключението на в.л/.

Във връзка с наведените в жалбата доводи, ирелевантно за настоящото производство е кой е извършител на преустройството. Жалбоподателят е адресат на оспорената заповед в качеството си на собственик на процесните гаражи / по арг. от § 3, ал. 1 от Наредба № 13/2001 г. за принудително изпълнение на заповеди за премахване на незаконни строежи/ според който адресати на заповедта по чл. 225 ЗУТ са физически или юридически лица, които могат да бъдат собственика, лица с ограничено вещно право на строеж или извършителя на незаконни строеж, като правото срещу кого от тези лица да образува и приключи производството по чл. 225 ЗУТ принадлежи на компетентния административен орган. В случая жалбоподателят е едно от тези лица в качеството си на собственик.

С оглед горното и посоченото правно основание /чл. 225 ал.2 т.2 от ЗУТ/ и изложените в акта мотиви следва да се прецени законосъобразността на оспорената заповед. Несъмнено за процесното преустройство няма одобрени инвестиционни проекти и издадено разрешение за строеж. Съдът с оглед фактическите установявания и събраните доказателства следва преди всичко да изясни характера на извършените дейности и дали същите представляват строеж по смисъла на ЗУТ, респ. дали извършените строително-ремонтни дейности представляват текущ ремонт или същите са основен ремонт, за който се изискват строителни книжа и в частност разрешение за строеж.

С оглед ангажирания по делото доказателствен материал, в т.ч. заключението на експерта по СТЕ /л. 11 и л.12/, което съдът кредитира като обективно и компетентно дадено, съдът прави извод, че извършените строителни работи не представляват строеж по смисъла на § 5 т. 38 от ДР на ЗУТ, в т.ч. и основен ремонт по см. на § 5 т.42 от ДР на ЗУТ.

Легална дефиниция на "текущ ремонт" се съдържа в т. 43 на § 5 от ДР на ЗУТ, според който "Текущ ремонт" на строеж е подобряването и поддържането в изправност на сградите, постройките, съоръженията и инсталациите, както и вътрешни преустройства, при които *не се:* а) засяга конструкцията на сградата; б) извършват дейности като премахване,

преместване на съществуващи зидове и направа на отвори в тях, когато засягат конструкцията на сградата; в) променя предназначението на помещенията и натоварванията в тях.

От констатациите на вещото лице /л. 11 и л. 12 от СТЕ/, се установява, че с така извършеното преустройство *не* се засяга носещата стоманобетонна конструкция на сградата /относимо към посочената б. „а“ и б „б“ на § 5 т.43 от ДР на ЗУТ/, в т.ч. изпълнената ролетна решетка не нарушава носимоспособността на конструкцията на еркера на втория етаж. Ф. оформление-мазилки, облицовки, оформлението на общото входно пространство на сградата не носят следи от строителни намеси, различни от първоначалните довършителни работи на сградата. Макар, че двата гаража са обединени посредством частично премахване на преградната стена между тях /л.11 от СТЕ/, то това *не* засяга конструкцията на сградата /относимо към посочената б „б“ на § 5 т.43 от ДР от ЗУТ /. Вещото лице е категорично, че с извършеното преустройство *не* се увеличават, а по-скоро намаляват допустимите натоварвания на конструкцията, с което *не* се намалява носимоспособността, устойчивостта и дълготрайността на конструкцията на сградата /л. 12-т.5 от СТЕ/. Тази констатация е относима към *една от кумулативно* предвидените предпоставки по б. „в“ на § 5 т.43 от ДР на ЗУТ. С изпълненото в случая преустройство на гаражите *не* са засегнати елементи от носещата конструкция на сградата.

При тези фактически установявания извършеното преустройство съответства на понятието за "текущ ремонт" по дефиницията на § 5, т. 43 от ДР на ЗУТ. Този извод следва от съпоставката между законовите предпоставки, определящи ремонта като текущ, вкл. целта за извършването му, и техническите параметри на строителните дейности, идентифицирани от съдебната експертиза – с тях *не* е засегната конструкцията на сградата /б. „а“ и б „б“ на т.43 от § 5 от ДР на ЗУТ/, нито е променено едновременно предназначението на обекта и *не* е увеличено натоварването в него (вж. б. "в" на цитираната разпоредба). Буква „в“ от т.43 на § 5 от ДР на ЗУТ изисква кумулятивното наличие на промяна предназначението *и* натоварването в посока увеличаване. В случая въпреки, че предназначението се променя от гаражи в ателие, то натоварването се намалява /т.4 и т.5 от л.12 от СТЕ/. С оглед цитираната б „в“ от т.43 на § 5 от ДР на ЗУТ, дори и при променено предназначение на гаражите в ателие, когато кумулятивно не се променя натоварването в тях в посока увеличаване, както е в случая, извършените строителни дейности представляват "текущ ремонт" по см. на § 5, т. 43 от ДР на ЗУТ. /Виж Р 9704 от 16.07.2020г по адм д 11984 / 2019г на ВАС, Р 1015 от 26.01.2021г по адм д 9030/ 2020г на ВАС и др. /

По аргумент от чл. 151, ал. 1, т. 1 ЗУТ, за извършването на тези ремонтни дейности, *не* е необходимо издаването на разрешение за строеж, поради което изпълнените строително-ремонтни дейности, *не* представляват незаконно строителство по смисъла на чл. 225, ал. 2, т. 2 от ЗУТ. Доколкото

разпоредения за премахване строеж попада в изключенията, посочени в чл. 151, ал. 1, т. 1 от ЗУТ, при които не се изисква издаване на разрешение за строеж, то посочените в оспорената заповед фактически обстоятелства не могат да бъдат подведени под хипотезата на чл. 225, ал. 2, т. 2 от ЗУТ и съответно не е налице възприетата от административния орган материалноправна предпоставка за упражняване на правомощието по чл. 225а, ал. 1 от ЗУТ. Изведения извод, че преустройството има характер на текущ ремонт по см на § 5, т. 43 от ДР на ЗУТ не влиза в противоречие с констатираното по-горе за съществени отклонения от одобрения инвестиционен проект по чл. 154 ал.2 т.6 ЗУТ, тъй като основанията предвидени в двете норми са различни.

На следващо място и относно констатираното с процесния адм акт приобщаване на 9 кв.м. от площта на двора на имота, съдът намира следното: Според § 5 т.59 от ДР на ЗУТ, "Тераса" е открита използвана площ, разположена върху помещения, върху колони или върху терена. Относимо към конкретният случай е третото предложение на цитираното легално определение, а именно - използваема площ разположена върху терена. Според чл. 151 ал.1 т.6 ЗУТ не се изисква разрешение за строеж за: остъкляване на балкони и лоджии; Следователно във всички случаи на остъкляване на тераси е необходимо издаване на разрешение за строеж. Несъмнено приобщената площ е тераса. В чл. 151, ал. 1 т. 6 на ЗУТ е записано „остъкляване“ - т.е. без зидарии, подзидания, изолации и покривни конструкции. Остъкляване означава поставяне на прозорци, витрини и други стъклени елементи, ограждащи и/или затварящи пространството. В случая няма „остъкляване“, тъй като приобщената част от дворното място пред гараж № 5 е заградено посредством ролетна метална решетка, която се навива в горния си край, като по този начин освобождава пространството. Очевидно ограждането посредством метална ролетна решетка, която се навива /повдига/ в горния си край и освобождава пространството изключва остъкляването. След като няма остъкляване, то не е необходимо и разрешение за строеж за терасата.

След като не се установява да е налице строеж по смисъла на §5, т.38 от ДР на ЗУТ, то няма как за същия да са изискуеми строителни книжа и разрешение за строеж, респективно да е нарушена нормата на чл.148, ал.1 от ЗУТ.

По тези съображения, като е определил този обект като „строеж“ и е наредил неговото премахване като „незаконен строеж“, административният орган е нарушил материално-правната норма на чл.225а ал.1 и следващите от ЗУТ, поради което на основание гореизложеното и във връзка със задължението на съда, визирано в разпоредбата на чл.168 ал.1 от АПК чл.172 ал.2 предл.2 във връзка с чл.173 ал.1 от АПК, обжалваната по делото заповед се явява незаконосъобразна и като такава следва да бъде отменена.

Относно разноските: Предвид изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 1 АПК в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски в размер общо на 450 лева – в т.ч. 50 лева – заплатена държавна такса и

400 лева –депозит за вещо лице. Няма доказателства по делото за заплатен адв. хонорар /представено е единствено пълномощно/, поради което и такъв не следва да се присъжда. С оглед изхода на спора и по аргумент от противното на чл. 143, ал. 3 АПК, на ответника не се дължи юриск.възнаграждение.

Водим от горното, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед № РА 30-474 / 5.05.2022г на Главен архитект на Столична община.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на „Виктория Консулт 2504“ ЕООД сумата от 450 лева разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

Препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: